

Ghana School Project Reisverslag Project 2008 - deel 2

Maandag 5 januari.

Vandaag moet het dan eindelijk gebeuren en vol goede moed vertrekken we naar Tema, de stad 20 kilometer van Accra waar de haven is. Eerst naar Saf marine, de containermaatschappij. Hoera, de container is er. Ik krijg wat papieren mee maar de dame kijkt wat bedenkelijk als ze hoort dat we geen agent ter plekke hebben. (een "Clearing agent" verzorgt dat je de juiste documenten op het juiste bureau liggen met de juiste stempels en weet waar je smeergeld moet betalen). Buiten overleg ik met Patrick en Pompidu en we besluiten om geen agent te nemen om kosten te besparen, iedereen moet altijd geld hebben.

We rijden de haven in en dit lijkt de enige plek in Ghana waar nog verkeersregels gelden, er zijn zelfs parkeerverboden! Normaal gesproken parkeren we voor de deur en wie achter ons staat zoekt het maar uit, ik doe al aardig mee met de Ghanese mentaliteit. We parkeren 400 meter verderop en Pompidu blijft bij de auto achter (eigenlijk mag je hier ook niet parkeren maar de verkeersregelaar Sjaak is zo verbaasd dat er een blanke in een auto rijdt met EU platen dat we gewoon op de weg parkeren.)

In het terminalgebouw is een ruimte met allemaal lokketen (lijkt wel een bank, zo beveiligd) met een enorme wachtruimte en ja dit zit helemaal vol met mensen die wachten (de nationale hobby). Waar te beginnen? Voor dat we het weten staan we achter het loket de hele rij voorbij en staan we bij een "chef" in zijn kantoor. Na het verhaal te hebben gedaan wordt het ons uitgelegd dat niets hier werk zonder clearing agent.

Je moet formulieren kopen, invullen met een typemachine en dan bij de juiste ambtenaar op zijn bureau leggen met wat smeergeld en dat 10 keer. Nee, voor een pen of voetbalshirt gaat het niet, er moet echt geschoven worden.

Teleurgesteld keren we terug naar de auto, er zit niets anders op dan met een clearing agent in zee te gaan. Na wat rondvragen en zoeken vinden we een dame die na wat afdingen voor 100 euro het hele proces wil verzorgen. Ondanks dat we om spoed hebben gevraagd verwacht ze we pas op woensdag de container in handen hebben. Ik heb het helmaal gehad met al die klote ambtenaren en chagrijnig rijden we naar huis, onderweg geef ik niemand voorrang en iedereen moet opzouten. We zijn vroeg in Accra en we gaan uit eten in mijn lievelingsrestaurant en mijn humeur komt weer een beetje terug. Het is een restaurant met een Franse keuken en ik bestel lobster / kreeft gebakken in kruidenboter, om je vingers bij af te likken. Ik beklaag me over het feit dat in de rest van Ghana niets lekkers te eten is, maar dat komt mede door de Engelsen, die kunnen ook niet koken (Ghana is een oude Engelse kolonie). Uit eindelijk zitten we 3 uur in het restaurant en gaat het gesprek goed de diepte in en worden standpunten goed duidelijk gemaakt. Na mijn Europese visie op de corruptie in Afrika geeft vooral ook Pompidu zijn visie over de Europese weggooi maatschappij, wij zijn zelfs niet in staat relaties te bewaren, Tja, daar heeft hij ook wel een punt en met gemengde gevoelens duik in mijn nest in.

Dinsdag 6 januari

Vandaag gaan we naar Koforidua om de invoerrechten te betalen en kentekenplaten te regelen. We hebben met mr. Kwasi om 7 uur in Nsawam afgesproken wat betekend dat we al om 5.30 op moesten. Het verkeer zit aardig mee en om 10 uur zijn we in Koforidua.

Onderweg zijn we natuurlijk weer aangehouden door de politie en waarachtig, de verkiezingen zijn voorbij dus waren ze weer lekker aan het controleren met een lasergun.

Wij kunnen niet zo hard en na wat gezeur mochten we door rijden.

In Koforidua komen 2 kippen uit de kofferbak van de auto van mr. Kwasi en die zijn voor de chef van het kantoor. Na een kort gesprek blijkt dat we hier niet de invoerrechten kunnen betalen en dat we naar het douanekantoor moeten, in de stad zelf. Na een ritje van 20 minuten over een in aanbouw zijnde snelweg komen we in een heel mooi kantoor. Een echt mooi kantoor, airco, groot bureau, computer met plat scherm en een grote leren bank waarop de kantoorchef ligt. Ja, gelukkig kunnen we hier de invoerrechten betalen, maar..... de waarde van de auto kan alleen in Accra (de hoofdstad) worden vastgesteld!?!?! Iedereen weet wat de waarde is, maar alleen 1 kantoor in het land mag dat officieel vaststellen.

Het zal niet waar zijn, maar we gaan weer naar Accra, 100km. We waren speciaal naar Koforidua gereden omdat het hier allemaal wat makkelijker ging.

Om 12 uur rijden we stad binnen en staan 3 uur in de file. Vanmiddag wordt de nieuwe president ingezworen op het onafhankelijks plein en het hoofdkantoor van de Douane zit natuurlijk net daarnaast.

Na een rondgang komen we uiteindelijk bij de juiste persoon terecht. Ja, de waarde kan worden vastgesteld, ja, de invoerrechten kunnen worden betaald, ...alleen niet vandaag, de typiste

heeft vrij. Ik laat alle papieren achter en maak de afspraak dat ik morgenvroeg om 9 uur de nieuwe papieren kan ophalen. We vertrekken om 5 uur en staan weer 3 uur in de file. Nadat we Patrick bij zijn hotel eruit hebben gegooid besluiten Pompidu en ik onderweg wat te eten want het verkeer schiet niet op. We belanden in een echt Ghanees eettentje en zoals altijd eet ik kip met rijst en na wat aandringen krijg ik ook bestek. De meeste Ghanezen eten met de handen, na afloop komt er dan een afwasteiltje op tafel en een fles afwasmiddel waarmee je je handen kunt wassen. Na afloop heeft iedereen weer schone handen, maar op mijn vraag of ja dat niet vooraf moet doen kijkt iedereen me een beetje raar aan.

Woensdag 7 januari

We zijn weer in Accra op het hoofdkantoor en alle papieren voor de auto zijn klaar zodat we de in invoerrechten kunnen betalen. Maar .....die kun je hier niet betalen, daarvoor moet je naar het vliegveld!?!?! de andere kant van de stad. Dat gaan we maar later doen want we moeten eerst naar Tema want de container staat klaar! In vliegende vaart rijden we naar Tema, alle papieren zijn klaar en ik betaal de havenkosten en nog wat invoerrechten, voornamelijk voor de computers. Ik heb alles betaald en wil naar de container, maar..... Zoals altijd is er weer een maar. Het duurt 24 uur voor dat de betaling is geregistreerd in het systeem! Dus moeten we weer wachten voordat we de container kunnen ophalen. Ik kan het niet geloven maar wat ik probeer, er verandert niets. Teleurgesteld druipe n we af en gaan we vroeg naar bed.

Donderdag 8 januari

Om 10 uur zijn we weer in de haven en waarachtig, we kunnen bij de container. Maar we mogen niet met mijn eigen auto het terrein op dus moet ik nog een andere auto inhuren, wat een klote zoi. Als we uiteindelijk bij de container zijn blijkt dat alle het goed heeft overleefd, alle pc zien er goed uit. Na een uurtje hebben we alles in een vrachtwagen geladen, maar dat trok wel veel belangstelling. Omdat ik de mensen niet vertrouwd heb ik zelf geholpen met het inladen wat veel belangstelling trok, een blanke aan het werk! (de algemene gedachte in Ghana is dat wij allemaal de hele dag achter een bureau op een kantoor zitten en nooit fysiek werken). Ik vertrek via de voetgangers ingang om mijn eigen auto op te halen en wacht bij de ingang op Pompidu met de vrachtwagen. Na een 15 wachten bel ik Pompidu wat er aan de hand is; het computersysteem van de duoane ligt plat en nu kan men niet checken of de goederen wel betaald zijn (belasting) en hoe lang het gaat duren weet niemand.

Op dat moment wordt het me allemaal teveel. Ik begin te schelden en ga op zoek naar iemand waar ik mijn frustraties op kan uitleven. Sorry parkeerwachter, maar ik moet het even kwijt.

Na een half uur ben ik weer gekalmeerd en maken we een nieuw plan. Omdat niemand weet hoe lang het gaat duren ga ik vast naar het vliegveld om te betalen voor de invoerrechten van de auto.

Op het vliegveld ontplof ik weer. Ik heb een papier waarop staat hoeveel ik moet betalen maar dat is niet genoeg. Ik moet weer een agent huren om nog meer formulieren in te vullen en dan duurt het nog eens 2 uur voordat ik kan betalen. Als ik betaal bij de bank, een plastic tas met geld van mr. Kwasi moet ik weer wachten want het computersysteem is traag, nog eens een uur. Ik word er helemaal gek van.

Dan komt het verlossende telefoontje van Pompidu, hij is de haven uit!!!!!!

We slaan alles op in het huis van Pompidu en de spullen voor de kliniek gaan direct in de bus, deze wil ik direct gaan brengen.

Het begint al te schemeren als we in Adeiso bij de kliniek aankomen, desondanks is al het personeel nog aanwezig en krijgen we een warm welkom.

8 rolstoelen en rolators, 1 sterilisator, 2 bloeddrukmeters, 10 zeepdispensers, 1 weegschaal, 1 babyweegschaal, 2 bloedsuikermeters, 2 otoscoop, rvs scharen en tangen worden uitgeladen.

De dokter is zeer gelukkig en ik spreek met hem af dat ik morgen langs kom om de boel te installeren. De terugweg is een hel. De helft van de voertuigen heeft geen verlichting op de weg en natuurlijk worden we weer van de weg gehaald door de politie voor ondervraging maar naar 10 minuten mogen we weer doorrijden. Savonds laden we de bus weer want morgen willen we vroeg weg. Om 12 uur zijn eindelijk klaar en val ik doodmoe maar gelukkig in slaap, de container is er.

Vrijdag 9 januari

We vertrekken vroeg naar de Asuom School. De Asuom school is een basisschool met 150 kinderen en ligt ongeveer 5 kilometer van de verharde weg in het oerwoud/bos(10 km van Adeiso). Het is in Ghana nog steeds vakantie en de scholen starten pas op 12 januari, daarom hebben we onze komst van te voren aangekondigd. Maar zo als zo vaak is het niet helemaal begrepen, alleen de hoofdleraar staat te wachten. Die wil alles in ontvangst nemen maar daar ga ik niet mee akkoord en Pompidu gaat de dorpen langs om de kinderen te verzamelen.

Na een half uurtje zijn er inmiddels 90 kinderen gearriveerd en beginnen we met de verdeling. Voor ieder kind van 6 jaar en ouder hebben we een C1000 tas met daarin papier en 2 pennen en potloden en een pet van het Erfgooiers college. Het is een feestje, maar wordt op het einde een beetje verpest door ouders die jonge kinderen in de rij "gooien". Ik moet een keer hard optreden maar dan keer de rust weer.

We maken wat foto's en filmopnames, met al deze kinderen zijn we ook naar de dokter geweest. De kinderen zijn echt blij.

Om 12 uur vertrekken we naar de Presby school te Akwatia waar behalve een basisschool ook een Junior high school is voor kinderen van 12 tm 15 jaar. Op de JHS gaan we 5 computers installeren., Maar eerst moeten we het stadje vinden, er staat nergens een bord en we moeten het een paar keer vragen.

Om half twee rijden we het stadje binnen en pikken de leraar op bij het tank station. Pompidu heeft met de leraar afgesproken dat er een ontvangst comité klaar staat om alle spullen te sjouwen, maar aangekomen is er geen kip te bekennen. In Ghana wordt zoveel beloofd en gelogen dat bijna niemand meer in iets gelooft, maar als er dan toch computers uit de bus komen is er paniek in de tent.

Het lokaal is wel voorbereidt en ik begin de computers op te bouwen en ben binnen een half uurtje klaar en inmiddels staat er 50 man in de deuropening, wat een drukte. Ik schop iedereen weer naar buiten en geef de leraren uitleg, het valt me mee hoe snel ze het oppikken. 1 van de leraren ziet dat het een pentium4 computer met cd brander is en begint te huilen, hij kan het nog niet echt bevatten. Ik heb ook nog 2 microscopen voor de school. Inmiddels is ook de dominee /predikant gearriveerd met de ouderlingen en er word gebeden voor dit wonder, 5 computers in Akwatia. God bless you hoor ik wel een miljoen keer, ik sta erbij en kijk er na.

Als ik de bus aan het inpakken ben komt Pompidu bij me, er is een probleem.

Nu er computers zijn verwacht het school bestuur dat iedereen zijn kinderen naar deze school stuurt en dat kan de school niet aan, daar is geen geld voor. Tja, van de regen in de drup. Ik beloof het schoolbestuur en de predikant dat ik in Nederland op zoek ga naar een kerk genootschap die hen misschien kan helpen. Presbyteria is volgens mij een soort gereformeerde kerk, dus als iemand ergens connecties heeft? Bij deze. (Ik ben niet zo'n kerkganger). Na 2 uur rijden zijn we weer terug in Accra en maak ik zuurkool van Struik warm, lekker met rookworst. Pompidu mag dat niet hebben, hij is moslim en eet geen varkensvlees. SMS van Stephan, er wordt geschaatst in Nederland. Hier is het zo warm dat ik maar 1 per dag naar de wc hoef om te plassen en dan alleen nog maar een borrelglasje vol.

Zaterdag 10 januari

Vandaag gaan we naar de Odumpala school om school materiaal te brengen.

Op de Odumpala school zitten 215 kinderen en ligt 15 kilometer van de verharde weg in het oerwoud / bos. De weg er naar toe is verschrikkelijk en een zware opgave voor de bus. Eerst pikken we nog Napoko op, Napoka is een sociaal werker en wordt penningmeester voor bij onze stichting in Ghana. Om 10 uur arriveren we bij de Odumpala school en is het een groot feest. 200 kinderen staan ons op te wachten, sommige stonden al een kilometer buiten het dorp te wachten en hollen achter de bus aan, soms ben je hier net een popster.

Voor ieder kind is er een tas, een aantal pennen en voetbalshirt of broek of T-shirt.

Ik heb vanuit Nederland "garderobebonnen" mee genomen en die worden uitgedeeld, zo krijgt het geheel een wat minder chaotisch verloop. Na een uurtje uitdelen heeft iedereen wat. Voor deze school hebben we ook veel sport materiaal oa 10 voetballen en 5 volleyballen.

Als het feest voorbij is hebben we overleg met de PTA (schoolbestuur). Momenteel hebben alleen de kinderen van groep 3 tm 8 een dak boven hun hoofd. Van de kleuterschool is het rietendak half in gestort en de 3 lokalen voor de JHS (jubior high school) bestaan uit een muurtje van 1 meter hoog van modder/leem. Erwin Otten van de SNS Regiobank heeft een bedrag gedoneerd waarvan we een aantal dingen willen repareren/opbouwen. Tijdens de vergadering geven we uitleg van wat onze bedoelingen zijn en wat we van de dorp bewoners verwachten. Het is een goed gesprek en ik denk dat we binnen een maand kunnen beginnen met de bouw. We gaan eerst offertes van bouwmaterialen opvragen en de dorpbewoners gaan zelf de arbeid leveren.

Op de terugweg pikken we mr Ivey op en gaan we een oprichtingsvergadering houden.

We gaan in Ghana ook een stichting / foundation oprichten met dezelfde naam waardoor we in het gevolg materialen belastingvrij kunnen invoeren. Pompidu wordt de voorzitter, Napoka de penningmeester en Patick Ivey de secretaris. Zij gaan ook de bouw begeleiden en controleren of de gedoneerde pc na verloop van tijd nog steeds op de zelfde plek staan.

Ik heb er wel vertrouwen in, 2 mannen en een vrouw als bestuur, wat oudere mensen en net als in Nederland doen zij dit ook belangeloos (geen salaris).

Om 16.30 zijn we klaar en terug in Accra, we zijn de afgelopen weken nog nooit zo vroeg "thuis" geweest. Ik pak mijn spullen en slaap vannacht in het centrum, lekker een keer uitslapen en airconditioning. Avonds ga ik op stad en beland ik in het Vienna City Entertainment Complex, het grootste entertainment complex van West-Afrika volgens de reisgids, ben benieuwd. Het geheel bestaat uit 1 roulette tafel, 10 gokkasten en 15 pooltafels, niet echt iets bijzonders voor onze begrippen, maar ik vermaak me wel. Het is allemaal wel wat duurder maar daardoor zijn alle sjacheraars wel buiten en kun je rustig wat drinken zonder constant te worden lastig gevallen, zelfs de dames laten me met rust.

Zondag 11 januari

Vandaag lekker uitgeslapen tot 09.30 en daarna lekker ontbeten, echt relax.

Om 11 uur vertrek in naar een internetcafé om de statuten van de Ghanese stichting op te stellen (erg van het internet plukken). Het internetcafé is luxe en snel, kan mijn mail binnen 3 minuten binnenhalen, dat duurt normaal gesproken wel 10 a 20 minuten.

Om 3 uur belt Pompidu dat de begrafenis waar hij is uitloopt en dat hij vanavond niet met de familie kan komen eten. Dat is jammer, ik had zijn familie uitgenodigd voor een etentje in een restaurant als bedankje voor hun gastvrijheid. Ik ben vanavond ook vrij en besluit nog een nachtje in het hotel te blijven.

Maandag 12 januari

Om 2 uur nachts word ik wakker met de mededeling van mijn maag dat ik naar de wc moet.

Mijn maaginhoud ontploft in de wc en ik blijf er tot ochtends 10 uur opzitten. Nadat de maagkrampen ophouden en dat ik zeker weet dat er niets meer uitkomt val ik om 10 uur eindelijk in slaap, ben helemaal kapot. De dag is voor de rest verloren wat ik ben te zwak om wat te doen. Ik ben wel heel blij dat ik in een hotel zit met een eigen wc, want anders.....

Begin van de avond ben ik toch weer wat opgeknapt waarna ik naar Pompidu rij en we plannen maken voor de komende dagen. Donderdagavond vertrek ik al en eigenlijk kunnen we deze dag helemaal niet missen.

Dinsdag 13 januari

Ochtends gaan we naar de Anyaa school, een basisschool en een JHS (junior high school 12-15 jaar) vlakbij het huis van Pompidu, dat scheelt een rit. Op de school installeren we 6 computers en maken we filmopnames. Op de JHS zitten 80 kinderen en die zijn zeer blij met de computers en ik krijg van de directeur een hand gemaakte bedankkaart.

Daarna gaan we door naar de Gwable school, ook in Accra, maar dit is een islamitische school. Alle scholen die wij doneren zijn publieke scholen en kinderen hoeven bijna geen schoolgeld te betalen. Ook hier doneren we 6 computers en is de stemming euforische. God bless you hoor ik ook wel 1000 keer en las ik Pompidu vraag naar het verschil tussen god en Allah zegt hij dat hier gewoon hetzelfde is, ze doen niet zo moeilijk.

Om 3 uur zijn we klaar en gaan direct door naar de kliniek want door ziekte heb ik daar gisteren niets gedaan. Na een uurtje rijden komen we aan en worden weer hartelijk verwelkomd. Ik begin direct met het in elkaar zetten van de rolstoelen en rollators, ik heb ze ivm het transport gedemonteerd. Ik heb vanuit Nederland een accuboormachine meegebracht met schroeven en pluggen want hier in Ghana is echt bijna niets. Ik monteer 4 zeepdispensers en geef uitleg over de sterilisator en de babyweegschaal. Je merkt wel dat ze niet veel technische inzicht hebben en ze zijn ook niet echt "handig". Om zes uur wordt het donker en vertrekken we weer naar Accra. Op de terug weg gaan we via het "Woman trainings center" waar Napoka woont en werkt. We bespreken de statuten en ik kan zien wat voor werk ze doet. Ze traint groepen vrouwen bij het ontwikkelen van economische projecten op basis van microkredieten. De vrouw in Ghana is echt de spil van het gezin, als het goed met de vrouw gaat het ook goed met de kinderen. Daarin tegen als het goed gaat met de man neemt hij meestal een 2^e vrouw of vriendin.

Woensdag 14 januari

We gaan een tweede poging wagen om kentekenplaten te regelen in Koforidua! We vertrekken om 5.30 om lekker op tijd te zijn en om 9 uur zijn we Koforidua.

En wat we dan meemaken kan ik bijna niet beschrijven maar is bureaucratie ten top.

We melden ons in Room 1 en mijn paspoort wordt gecontroleerd.

We gaan naar Room 2 en ze gaan mee naar buiten om het chassisnummer te checken, maar ze kunnen het 2^e chassisnummer niet vinden.

Dan moet de auto op de garageput voor een inspectie, na 10 minuten zijn we aan de beurt.

De auto wordt afgekeurd!! Reden, hij is niet schoon!!!!

We rijden naar de wasplaats 500m verder en voor 2 euro wordt de auto gewassen en een half uur later staan we weer op de garageput. De auto wordt goedgekeurd en het 2^e chassisnummer wordt "gevonden".

We melden ons weer in room 2 en deze mensen gaan weer mee naar buiten om het chassisnummer nog een keer te checken. Het is akkoord en nu "mogen" we 2 formulieren kopen om kentekenplaten aan te vragen. Deze mogen alleen getypt ingeleverd worden en we vetrekken naar een container buiten waar iemand met een typemachine zit.

We gaan weer naar Room 2 en de formulieren worden gecheckt en we mogen naar room 3.

Naar 15 minuten wachten worden we geholpen en worden we weer naar room 1 gestuurd.

In room 1 krijgen we weer een stempel en gaan weer naar Room 3, daar krijgen we te horen dat ik ook nog 4 pasfoto's moet hebben, omdat ik een buitenlander ben!?!? In de container naast de typemachine zit iemand met een polaroidcamera en zijn in 5 minuten 4 pasfoto's gemaakt. We gaan weer naar room 3. Alles is akkoord en moeten ons melden bij een ander buro in room 3 en krijgen een nieuw formulier waarmee we weer naar room 2 moeten. In room 2 krijgen we een stempel op het formulier en gaan weer naar Room 3. In room 3 wordt iets ingevuld en nu gaan we weer naar room 1. In room 1 wordt alles weer naar gekeken we mogen weer naar room 3. in room 3 moet betaald worden en krijgen we een nieuw formulier en daarmee gaan we weer naar room 1. In room 1 krijgen we 2 kenteken platen en moeten we ons weer melden in room 3. In room 3 word het kenteken weer vermeld op het formulier en zijn we klaar. 4 uur later!!!!

Om 2 uur vetrekken we weer naar de kliniek waar ik nog 3 zeepdispensers ophang en uitleg geef over de bloedsuikermeter. Ik maak nog wat filmopnames en belandt bij een prikbord. De kliniek heeft een verzorgingsgebied van 32.000 mensen en het afgelopen jaar zijn 1402 kinderen geboren. Ook zie ik op de lijst staan dat de "dokter" geen echte dokter (MD) is maar een medical assistent (MA). Ik vind het schrijnend dat een gebied zo groot als Heino en Raalte samen maar 1 dokter heeft, soms weten we zelf niet half hoe goed we het in Nederland hebben. Als we weg gaan wordt ik buiten aangeklampt door een vrouw met een kind; ze heeft geen geld voor de medicijnen voor haar kind. Wat moet ik nou mee? Hoe spijtig als het is, ik kan niet iedereen helpen en ik laat haar vertwijfeld achter. We zijn om 8 uur in Accra en laden de laatste spullen in de bus om morgen nog te bezorgen. Mijn laatste nacht in Accra.

Donderdag 15 januari

We vertrekken al vroeg, 6 uur want er moet nog veel gebeuren. Het is druk op de weg van de verkeerspolitie houdt vandaag controles, ze hebben waarschijnlijk geld nodig voor het weekend. En inderdaad 30 minuten later wordt ik van de weg afgeplukt want ik rij nog steeds met EU platen (helemaal legaal nog steeds). De Agent begint een heel verhaal over dat hij van de speciale verkeerspolitie is en dat hij extra opgeleid en getraind is. Vermoeit laat ik hem al mijn papieren zien waarin staat dat het wel kan en mag, Maar hij is het er niet mee eens en wil het voertuig in beslag nemen. Op dat moment knapt er iets in me. Tot nu toe gaat het gesprek door het raam aan de passengier kant via Pompidu maar ik stap uit en ga die agent op zijn bek slaan! Ik heb het helemaal gehad met die corrupte zoi. Tot zijn grote schrik ziet de agent mij uitstappen met mijn kwaai kop en als ik halverwege ben zet hij het op een lopen. Pompidu is inmiddels ook de auto uit en houdt me tegen, de agent, inmiddels op veilige afstand roept dat het goed is en dat we door mogen rijden. In de bus zit ik nog een kwartier te schelden en te vloeken op alle Ghanese agenten.

Om 8 uur komen we aan bij een school voor speciaal onderwijs voor gehandicapte kinderen. Hier schenken we 3 rolstoelen en een rolator voor de kinderen. De kinderen zijn er niet want die hebben een week extra vakantie maar naar een kijkje in de school zie ik dat het hier goed terecht zal komen. Vandaar uit gaan we naar een weeshuis in de wijk Osu van Accra. We worden daar wat argwanend ontvangen maar zou gauw als ze de inhoud van de bus zien slaat de stemming om. We delen de laatste voetbalshirts uit en maken wat foto's. Ik heb ook nog wat speelgoed voor baby's en dat geef ik af bij de babyafdeling. Daar word ik wel even stil. Ik zie daar een aantal baby's liggen, heel erg mager, ze zijn net binnen in het weeshuis.

Vanuit het weeshuis gaan we naar Adeiso om de auto te overhandigen aan mr Kwasi maar we staan weer eens in de file en komen pas om 3 uur aan in Adeiso. Het wordt nog een race tegen de klok om weer om 5 uur in Accra te zijn, maar de taxichauffeur weet de files te omzeilen en we zijn precies op tijd in Accra. Ik pak mijn laatste spullen en neem afscheid van iedereen.

Om acht uur ben ik op het vliegveld en heel langzaam realiseer ik me dat het voorbij is, we gaan weer terug naar Nederland. Het vliegtuig is mooi op tijd en de incheck verloopt soepel. In de wachtruimte voor het vliegtuig hangt een tv en zie het "Breaking news" op CNN, een Airbus a320 is op het water geland in New York. Ik kijk naar buiten en zie dat ik ook met een Airbus A 320 vlieg, tja.....

De reis verloopt voorspoedig en om 11.30 vrijdags op Schiphol. In Libië was het al moeilijk maar hier is het helemaal niet te geloven, wat een luxe en overdaad, ja we zijn weer thuis....